

for vore Ideer af anden Grund, dersom det skulde være politisk Sport, dersom de skulde gøre det for at drille den ærede Ordfører eller for at søge at jage Skræk i Livet paa Folk fra anden Side, saa de derved kunde bringe disse til at stemme for, hvad de ellers ønske at stemme imod, er det noget, vi ikke kunne hindre, og saa maa vi lade Partierne her i Tinget drive den Sport, som tiltaler dem; vi ville uforandret fastholde vore Forslag, fordi vi i denne Sag ikke kende til Sport eller Gøgl, men vi finde det en alvorlig Sag, som vi have rejst, en Sag, som vi derfor ville føre helt igennem til det Resultat, vi kunne faa ud af den. Vi ville fastholde vor Kurs uden Hensyn til, om Manøvrer af denne Art skulde finde Sted.

Medens jeg er inde paa Spørgsmaal af denne Slags, vil jeg tillige berøre, at der fra forskellige Sider er rettet Formaninger til os. Der er sagt til os, at vi gøre Uret i at staa saa stift paa vort Standpunkt, vi burde være føjelige og vide at bøje vor Overbevisning under Flertallets. Der er sagt til os, at det er ingen Sag at staa fast i et saadant Tilfælde som her; naar vi maa kunne regne ud, at vort Standpunkt ikke fører til noget Resultat, kunne vi sagtens gøre det, saa fordres der intet Offer af os, intet alvorligt Ansvar. Jeg vil gerne sige et Par Ord overfor disse Bemærkninger. Jeg har hørt dem før her i dette Ting, og jeg hørte dem ogsaa forleden oppe i det andet Ting. Jeg vil begynde med det sidste, altsaa dette, som haanligt henvendes til et Mindretal, at de kunne jo sagtens stemme, som de ville, thi de risikere intet derved. Jeg vil i den Anledning spørge, om det er i Overensstemmelse med Tankegangen i dette Ting og i den danske Rigsdag i det hele taget, at et Mindretal skal haanes, fordi det holder fast ved sin alvorlige Overbevisning, selv om det ikke kan gennemføre den, fordi det har Flertallet imod sig. Thi hvis det er Meningen, forekommer det mig, at man er kommen vidt i den Tankegang, som altid har hørt Flertalstyranniet til. Det er dog vel tilstrækkeligt, at et Mindretal maa finde sig i de ikke behagelige Følger af, at det bliver overstemt. Men kan man tillige fra et Flertals Side fordre, at det ikke alene skal være overstemt, men at det ogsaa derefter skal kassere sin Overbevisning, slikke Piben i Sækken og opgive sin særlige Mening for at bøje sig for Flertallet? Jeg vil lægge de Herrer lidt paa Sinde at tænke den Tanke igennem, thi jeg tror;

at hvis det er Tankegangen, er man kommen vidt i Mangel paa Frisind, i Mangel paa Respekt for Overbevisning, i Mangel paa Respekt for andres Ideer her i dette Ting, videre, end jeg tror, det er heldigt. Jeg tror, man skulde holde op med paa den Maade at haane et Mindretal, fordi det følger sin Overbevisning.

Naar man saa i det hele taget siger til os, at det er galt af os, at vi staa saa fast paa vor Anskuelse, naar man, som den ærede Ordfører gjorde, prædiker Føjelighedens og Bøjelighedens Evangelium for os — jeg tror, han udnævnte os til desperados, fordi vi følge vor Overbevisning —, vil jeg rette et Par Ord særlig til den ærede Ordfører. Jeg vil spørge, om han ikke tog fejl af Adressen, da han rettede disse Ord til os, om han ikke havde nogen nærmere ved sin egen Husdør, han kunde have sagt det til? Jeg tror, at hvis han vendte sig om og saa ind til Familien, vilde han der finde 26, og saa vilde han tillige, hvis han saa sig lidt for, se, at disse 27 i alt have benyttet sig af den Omstændighed, at vi her have eller havde 5 Partier, som var omtrent lige store, og at Forsvarssagen ikke kunde gennemføres uden „de 27's Stemme, og at de have benyttet sig af den Omstændighed til aldeles haardt og stejlt, paa Trods af al Sagkundskab og mod al Fornuft at stille det Kræv, at der blev ingen Forsvarsordning gennemført, naar ikke de fik deres Villie, at Københavns Landbefæstning nedlægges, den Fordring, som saa passende er bleven karakteriseret af selve Sagens Ordfører oppe i det andet Ting. Jeg kan ikke nægte mig den Fornøjelse at gentage den endnu en Gang; den er vist gentaget 3—4 Gange, men jeg tror, det er Ord, som have Chancer for at blive populære. Der blev sagt, at den Fordring, de stillede, er saglig urimelig og politisk utilbørlig. Naar man inde i sit eget Hus har disse 27, der stille en saadan Fordring, som selv deres egne Venner, naar de tale om den, karakterisere paa den Maade, og som de ikke paa nogen Maade ville slaa af paa, men gennemføre til den bitre Ende, vil jeg sige, at naar den ærede Ordfører her i Salen fra den Side retter sine Formaninger til os, synes jeg ærlig talt, det er en lille Smule for stift. At vi andre, som tvinges af „de 27“, hvem vi paa Grund af deres Stejlhed nødes til enten at bøje os for eller til ikke at kunne hindre en Ordning, som vi alle sammen anse for ulykkebringende for Landet,